

Halálos szerencsétlenség a szeged—budapesti személyvonat tetején

(A Délmagyarország munkatársától.) Borzalmas szerencsétlenségnek esett áldozatul kedden délután egy fiatal ácssegéd a szeged—budapesti személyvonaton. A vonat délután 2 órakor szabályszerű időben futott ki a szegedi állomásról és amikor a rendező-pályaudvart elhagyva a szabadkai vonal alatt áthaladt, az egyik kocsit tetejéről hangos sikoltást hallottak. Azonnal megállították a vonatot, átkutatták a kocsikat és az egyik kocsit tetején nagy megdöbbenésükre egy eszméletlenül fekvő embert találtak nagy vértócsában. Füléből, szájából ömlött a vér. A vonat a vérző utast bevitte Dorozsmára. Értesítették a mentőket, de mire kiértek az állomásra, az utas meghalt.

Rendőri bizottság szállt ki a helyszínre, amely megállapította, hogy a szerencsétlen utas megdöbbenő baleset áldozata lett. Nyilvánvalóan nem volt jegye, ezért az egyik kocsit tetején helyezkedett el, hogy mint potyautas tehesse meg az utat. Amikor a vonat a szabadkai vonal átjárója alatt elhaladt, az utas beleütötte a fejét az egyik kőoszlopba. Az ütés olyan erővel érte, hogy koponyaalapitörést szenvedett.

A bizottság megállapította, hogy Lukács Mátyásnak hívják, 23 éves ácssegéd. Az illetősége a nála levő iratokból nem tűnt ki, ezért a rendőrség nyomozást indított meg. A holttestet beszállították a törvényszéki orvostani intézetbe.

Helyszíni riport a Vasutas-telep és a Somogyi-telep vizben álló házairól

A Matyér és a Szilléri-csatorna áradása összedüléssel fenyegeti a házakat

(A Délmagyarország munkatársától.) Csupa szegény vasutasember: váltókezelők, pályamunkások, fékezők, pályőrök lakják

a Vasutas-telepet.

Csupa szegény ember emelt itt vályogvaskót magának: aprót, fehérfalut, pirostetejűt, kis udvarral és virágoskerttel... Ősz táján miniatűr szénaboglyák állottak az udvar végében, közel a fehérre meszelt ólakhoz. Nem messze a Matyér csörgedezett szelíden, az országuton hatalmas autóbuszok robogtak — nem egészen szelíden — Dorozsma felé... Egyszóval: nem bőségben és jólétben, de csöndben megélt itt az a néhány család, amely önkéntesen száműzte ide magát, majdnem órájárásnyira a Belvárostól.

Most is állanak még a pirostetejű, parányi házak, az autóbusz is büszkén robog az aszfalt felé, csak

a Matyér, ez a rakoncátlan kis csatorna lázadt fel a rend ellen

és vizét mindenáron a telepiek nyakába akarja szőni. Legalább is úgy hiszik ezt a telepesek, akik ma szomorúan és kétségbeesetten állanak a rogyadozó vaskók előtt és tanácstalanul nézik a piszkos vizet, amely befödött mindent: udvart, virágoskertet, utat és — reményt. A vályogfalúzik, a tétő nyomja a falat, a fal pedig fokozatosan rogyyan össze, mint az aggastyán, akit az évek terhe megtépett. A fal arca ráncos lett, a tétő reszketve imbolyog fölötte, csak az a kérdés, hogy az elázott fal mikor hanyja el magától... A szénaboglyák lába vizben áll és az ólak is víztükörben nézik magukat. A kertek alján is víz tanýázik...

Mindent belepett a kimélelten viz,

alig hagyott szárazon egy zombéket, ahol az eláradt varju megpihenhet. Kisebbsajta Velence lett a Vasutas-telepből... A még használható házakhoz deszkapallók vezetnek, de ezek is meg-megmerülnek a vízben a súlyosabb teher alatt. A hátrább fekvő, belsőbb házak megközelíthetetlenek. Legfeljebb a madár, vagy egy telepi képes oda eljutni, térdig gázolva a sáros vízben, zombékről, zombékre ugrálva... De embert erre alig látni.

A telepesek egyrésze elkölőzött.

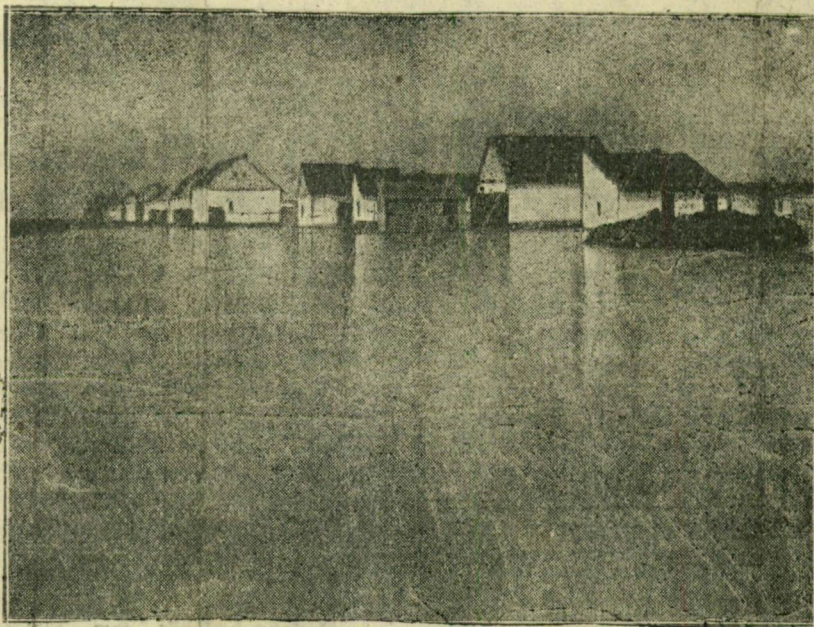
Kimentette a házból a butorokat, kocsira rakta és addig, amíg lesz valami, ismerősöknél, jóbarátoknál, rokonoknál húzódott meg. Akinek pedig nem volt hová mennie, az ott maradt a rogyadozó vaskó eressze alatt és vagy várja az idők mulását, vagy pedig kantrával kezében segíti a vizet kifelé.

Ez is, az is fáradtságos. Az ereszt aflatt ülni még veszélyes is. A meregetés meg hálátlan dolog. A víz köti magát, hogy benn lakják a szobában... A telenes hiába tessékeli az aiton kifelé, a nad-

maly alatt, a vályogtéglák eresztékein alattomosan visszaszivárog. Tulajdonképen

hét ház került veszélyes helyzetbe.

Ezek közül is három lefőzte valamennyit, mert ezek már annyira jutottak, hogy a telepesek maguk csodálkoznak, hogy még állanak. Nem a vizen mulik, mondogatják, mert az megtett minden tőle telhetőt, hanem a jóféle, sajátkezűleg vert vá-

A vasutastelepi árvíz.

lyog mond ellen a katasztrófának...

Az országutról jól látszanak a vízben álló apró kis házikók. Az egyiknek ajtajában ott áll az egész család.

Valaki belőlről adogatja ki a vízzel felt edényt,

ami azután kézről-kézre vándorolva eljut a nagy vízhez. Így folyik a meregetés egész délelőtt, de látszatja alig van. A többiek bámulják a család szívósságát és nem tudják mire vélni, hogyan gondolkoznak azok az — árvízről.

A Délmagyarország jelentette kedden, hogy a városi mérnökség megállapítása szerint az árvíz a Matyér okozta, amely képtelen levezetni a telep mellett elterülő tó megduzzadt vizét. Így azután a víz, mit tehetett egyebet — belépett a vasutasok telkeire. Erőszakos módon előntötte az uccákat is és most ott áll, legnagyobb kétségbeesésére a lakóknak. A telepiek kérésére

a város szivattyút állított a telep sarkára

és így kísérlik meg levezetni az áradást. A dorozsmai országut mellett árkot ásna, a munkások

Ez az árok fogja felszedni a vizet és innen fogja a hatalmas szivattyú végkép eltüntetni. Beszélgetünk a szivattyúzási munkálatokat végző városi mérnökkel, aki a következőket mondotta:

— Ez az árok, amelyet most ásunk,

csak ideiglenesen oldja meg a problémát,

mert ha ismét nagyobb esőzések lesznek, az árok képtelen felvenni a telepnek szánt vizet. A mostani áradást, reméljük, három-négy nap alatt sikerül elvezetnünk.

Beszéltünk a helyszínen az Ármentesítő Társulat főmérnökével, H. Papp Istvánnal, aki arra a hírre, hogy a Matyér idézte elő a bajt, kedd reggel autóján járta körül a vidéket.

— Téves az a hír, mondotta a főmérnök, hogy az áradást a Matyér idézte elő. Eppen onnan jövők és láttam, hogy a Matyér vize csendesen folyik a medrében, az utja jóval lejjebb van, mint a telep. Tehát

nem a Matyér okozta az áradást.

Hogy a telepet előntötte a víz, az annak köszönhető, hogy

katlanba építették a telep házeit.

A város mély helyen utalt ki számukra parcellákat, így a nagyobb esőzés idején, a víz ide gyűlik össze. Így is lesz ez mindig, ha csak a telepen nem vágnak keresztül egy csatornát, amely a vizet az akoltelepi csatornába és onnan a Matyérba vezeti.

A telepesek azonban különvéleményt jelentettek be az Ármentesítő Társulattal szemben és állják, hogy a vizet mégis a Matyér okozta...

A telepesek vagyoni viszonyaihoz képest a kár meglehetősen nagy.

Sárvárosban,

Somogyi-telepen

is baj van. Itt a Szilléri-csatorna töltésén át szivárog a víz a mélyebben fekvő partok felé. A Csaba-uccai lejárótól a vásárhelyi országutig ter-

jedő hatalmas szakaszon, a házsorok és a nagytöltés között elterülő részen

magasan áll a zöldesszürke csatornavíz.

A Csaba-uccai lejárótól a telep végéig az út: kőváriajárás. Bokáig érő vízben kell gázolni, kerülőutakat tenni, árkot ugrani, partot mászni, sarat dagasztani és minden tíz lépésnél tanácstalanul megállani... Az utak csak jelezve vannak, egy-két merész lábnyommal, egy elvesztett cipősarokkal. Unos-untalan felbukkan a víz, beömlik az uccákba és a téglajárdáig előnt mindent. Kerteken tör keresztül és maga után nem hagy semmit, csak néhány csapzott bokrot és mérhetetlen dágványt. Ilyen sár és víz van az új tűzoltóaktanya épülete előtt is. Ha tűz üt ki a telepen, innen bajosan ér el idejében a tűzoltóság és a nagy sár, víz miatt — leéghet a fél telep...

Közel a vásárhelyi országúthoz, legrakoncátlanabb a Szilléri-csatorna. A kiöntéstől magas part védi a házakat,

a víz az egész rétet elborítja.

A telepesek szerint ezért a vizért az Ármentesítő